

Цей вид укоріненної корупції має тенденцію до процвітання в тих ситуаціях, коли зарплата в державному секторі є нижчою за прожитковий рівень. За таких обставин стають можливими різноманітні негативні явища.

Ще одним джерелом корупції можна назвати сімейні обставини чиновника. Типовий службовець отримує освіту за рахунок своїх численних родичів, які терпляче збирали гроші для оплати навчання, влаштування на роботу, розраховуючи на турботу про них у майбутньому. «Глибокі родинні почуття» примушують людину порушувати закон і зловживати службовим становищем, допомагати своїм рідним, вважаючи це за свій першочерговий обов'язок. А якщо зважити на друзів, товаришів, однокурсників по навчанню, сусідів, то нерідко зазначені порушення накладаються на систему поведінки чиновника. Учиняючи протиправні дії, службовець не відчуває каяття, оскільки всі так роблять, і ніхто не вважає це неправильним.

У багатьох дослідженнях психологічних аспектів вчинення корупційних діянь наголошується на живучості традиційних цінностей та звичаїв, що суперечать запитам сучасної бюрократії. Сила традиції виявляється надто потужною: якщо навіть бюрократ визнає традиційні цінності потужного суспільства, він постійно змушений ними поступатися. Наприклад, щоб уникнути звинувачень у невідданості, політики й вищі державні чиновники повинні оточувати себе своїми земляками, а також найближчими родичами, добирати для себе на роботу працівників не за професійними якостями, а за показниками особистої відданості чиновнику. Зазначена ситуація викликає у деяких державних чиновників труднощі щодо пристосування до деперсоніфікованих, не заснованих на особистих інтересах, правових вимог сучасної демократії. Якщо ситуація «нагорі» турбує державних чиновників, звичайна людина повинна відчувати збентеження й хвилювання.

Для визначення причинності корупційних діянь серед державних службовців виділяються наступні питання:

– характеристика службового середовища, що полягає у невиконанні державою правила про такий розмір оплати праці державних службовців, який дозволив би гідно жити їм та їхнім родинам; недієвий тип керування; соціально-психологічна обстановка;

– характеристика службовців, яка проявляється в істотній ієрархії цінностей державних службовців і, зокрема, готовності принести в жертву матеріальній вигоді закон і норми моралі, професійну честь. Позначаються й такі характерні риси, як жадібність, заздрість, моральна нестійкість, що виявляється при ініціативному підкупі державного службовця;

– умови й процеси взаємодії в сфері державної служби, стан соціального контролю, який впливає з відсутності жорсткого державного контролю за доходами й видатками службовців, за виконанням ними службових обов'язків, nereагування на факти корупції або слабе, не засноване на законі реагування в багатьох випадках.

Науковий керівник: к.псих.н, доц. – Кім К.В.

ЗАХИСТ АВТОРСЬКОГО ПРАВА В ІНТЕРНЕТІ

Батіщева Карина Володимирівна
*студентка IV курсу юридичного факультету
Харківського національного університету
імені В.Н. Каразіна*

Сучасні інтернет-технології дозволяють користувачам легко отримувати, копіювати, публікувати та поширювати різну інформацію у мережі Інтернет. Це дозволяє особі швидко отримати необхідні дані та розповсюдити їх задля своїх інтересів. З одного боку, це значно

спрощує процес обміну інформацією. А з іншого – у багатьох випадках призводить до порушення авторських прав авторів творів, що були розповсюджені у мережі Інтернет.

Об'єкти авторського права використовуються у мережі Інтернет у якості контенту (англ. content – вміст) – інформаційного наповнення, всього того, що користувач може побачити, прослухати, прочитати.

Великий об'єм контенту на інтернет-сторінках, що з'явився останнім часом, потребує правового захисту та розробці методів самозахисту своїх авторських прав в Інтернеті.

Пленум ВСУ в постанові від 04.06.2010 року №5 «Про застосування судами норм законодавства у справах про захист авторського права і суміжних прав» роз'яснює, що розміщення та використання твору в мережі Інтернет можливе лише за згодою суб'єктів авторського права на твори та порушення цих прав дає підстави для судового захисту.

Аналізуючи судову практику з даного питання, можна зробити висновок, що суди, як правило, притягують до кримінальної та адміністративної відповідальності, із одночасним задоволенням цивільних позовів юридичних осіб, які є суб'єктами авторського права і чий інтереси були порушені внаслідок неправомірних дій. Але з приводу захисту авторських прав фізичних осіб в мережі Інтернет випадків судового захисту практично не існує. Це обумовлено тим, що особи, чий права були порушені, не вбачають за необхідне звернення до адміністративних органів чи суду, оскільки шлях пошуку правопорушника є доволі довгим та складним.

Проте, на мою думку, припинити порушення прав швидше ніж, це зробить суд, можливо лише при сприянні компанії інтернет-провайдера. Згідно зі ст. 39 Закону України «Про телекомунікації» від 18.11.2003 № 1280-IV:

- Провайдери/оператори зобов'язані дотримуватись авторських прав інших осіб;
- Провайдери/оператори зобов'язані, після отримання інформації про порушення авторського права, припинити розміщення цієї інформації або обмежити доступ до мережі Інтернет;
- Провайдери/оператори несуть відповідальність за неповне чи недостовірне ознайомлення користувачів мережі Інтернет з умовами використання її інформаційних ресурсів.

Аналіз цієї норми дозволяє зробити висновок щодо можливих дій провайдера у разі порушення авторських прав користувачів мережі Інтернет. По-перше, після виявлення порушення і звернення суб'єкта авторського права до особи, яка здійснює надання Інтернет-послуг, провайдер зобов'язаний протягом 2-х тижнів попередити порушника про необхідність припинення ним порушень. По-друге, у разі продовження порушень, провайдер може або припинити надання послуг порушникові авторських прав, а саме припинити доступ до мережі Інтернет, або припинити надання послуг з розміщення сайта абонента на обладнанні провайдера. У разі невиконання цих дій, провайдер/оператор несе з порушником авторського права солідарну відповідальність.

Зараз, в умовах зневаги фізичними особами судового процесу у цій сфері, виникають теорії самозахисту авторського права в Інтернеті. Лунають рекомендації щодо попереднього розміщення об'єкта авторського права у ЗМІ. Але цей варіант може виявитись доволі коштовним та незручним для звичайного користувача мережею Інтернет. Особисто я, вважаю, що задля майбутнього успішного захисту свого авторського права, необхідно виконати декілька дій, а саме: зробити знімок екрану, де буде проілюстрований факт розміщення контенту на сайті із зазначенням дати. Також, буде доцільним завірити цей знімок у нотаріуса.

Звісно, методи самозахисту та дії провайдера не можуть бути гарантією того, що авторське право в Інтернеті не буде порушено. Але, це може стати шансом на швидке вирішення проблеми та поновлення прав користувачів мережі Інтернет.

Науковий керівник: к.ю.н, доц. Бурлаков С. Ю.